

videre efter Justitsministeriets opfattelse føre til, at disse afslagsgrunde bør være obligatoriske, således at fuldbyrdelse i disse tilfælde skal afslås.

3.2.4. Efterforskningskridtet ville ikke kunne gennemføres i en tilsvarende national sag

Efter artikel 13, stk. 1, litra c, i forslaget til rammeafgørelse kan fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse afslås, hvis det ikke er muligt at fuldbyrde kendelsen ved hjælp af nogen af de foranstaltninger, som fuldbyrdesstaten har adgang til. Artikel 13, stk. 1, litra c, henviser til artikel 11, stk. 3, 1. led, hvoraf det fremgår, at alle foranstaltninger, der ville være adgang til i en tilsvarende national sag i fuldbyrdesstaten, som minimum også skal kunne benyttes med henblik på fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse. Af artiklens 2. led fremgår, at der skal være adgang til foranstaltninger, herunder ransagning og beslaglæggelse (som defineret i artikel 2, litra e), når en bevissikringskendelse vedrører en af de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen i artikel 14, stk. 2, og som efter lovgivningen i udstedelsesstaten kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år.

Som anført ovenfor, følger det af forpligtelsen til at anerkende andre medlemsstaters bevissikringskendelser om fremskaffelse af bevismateriale, at grundlaget for kendelsen ikke kan efterprøves i fuldbyrdesstaten. Ifølge artikel 6 i forslaget til rammeafgørelse kan vurderingen af, om bevismaterialet er nødvendigt og proportionalt for den pågældende straffesag således kun foretages i udstedelsesstaten. Da mistankekravet og det konkrete behov for at anvende netop det pågældende tvangsindgreb således ikke kan efterprøves, giver artikel 13 ikke mulighed for at afslå fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse, fordi mistankekravet eller nødvendighedskravet ikke ville være opfyldt i en tilsvarende dansk sag.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil manglende opfyldelse af det såkaldte kriminalitetskrav (dvs. betingelsen om, at den efterforskede kriminalitet skal være af en vis grovhed, stigende med intensiteten af det pågældende tvangsindgreb, f.eks. i form af et krav til strafferammen) eller andre objektivt konstaterbare betingelser for at anvende et tvangsindgreb kunne begrunde et afslag efter artikel 13, stk. 1, litra c, hvis foretagelse af tvangsindgrebet ville være nødvendigt for at fuldbyrde bevissikringskendelsen. Som eksempel kan der efter retsplejelovens § 795, stk. 1, nr. 1, kun foretages ransagning hos en person, der ikke er mistænkt, hvis den lovovertrædelse, der efterforskes, kan medføre fængselsstraf efter loven.

Fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse vedrørende en lovovertrædelse, der er omfattet af positiv-listen og kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år efter lovgivningen i udstedelsesstaten, vil dog ikke kunne afslås under henvisning til, at kriminalitetskravet ikke ville være opfyldt i en tilsvarende dansk sag.

Det skyldes, at der ifølge artikel 11, stk. 3, 2. led, bl.a. skal være adgang til »ransagning og beslaglæggelse«, der er defineret i artikel 2, litra e, ved fuldbyrdelse af bevissikringskendelser vedrørende lovovertrædelser på positiv-listen, som kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år efter lovgivningen i udstedelsesstaten. Som anført ovenfor i pkt. 3.2.1 omfatter definitionen i artikel 2, litra e, af »ransagning eller beslaglæggelse« efter Justitsministeriets opfattelse også edition.

Som anført ovenfor i pkt. 2 er rammeafgørelsens anvendelsesområde afgrænset negativt i forhold til, hvilke efterforskningskridt udstedelsesmyndigheden kan forudsætte, at fuldbyrdesstaten gennemfører for at fuldbyrde en bevissikringskendelse. Det kan derfor ikke udelukkes, at det vil kunne forekomme, at udstedelsesstaten forudsætter anvendelse af et efterforskningskridt, der ikke anvendes her i landet. I så fald skal der meddeles afslag efter bestemmelsen.

Justitsministeriet foreslår denne afslagsgrund indføjet som § 13 f, nr. 5, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

3.2.5. Manglende bekræftelse af rette myndighed

Det fremgår af artikel 11, stk. 4, i forslaget til rammeafgørelse, at fuldbyrdesmyndigheden kan beslutte, at der i den pågældende sag ikke må foretages »ransagning eller beslaglæggelse« med henblik på fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse, hvis udstedelsesmyndigheden hverken er dommer, domstol, undersøgelsesdommer eller offentlig anklager, og bevissikringskendelsen ikke er blevet bekræftet af en af de nævnte myndigheder i udstedelsesstaten. Efter artikel 13, stk. 1, litra e, kan fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse afslås, hvis kendelsen i et af de tilfælde, der er omhandlet i artikel 11, stk. 4 eller 5, ikke er blevet bekræftet.

Da rammeafgørelsen indebærer, at danske domstole ikke vil kunne efterprøve grundlaget for en bevissikringskendelse om fremskaffelse af bevismateriale, er det Justitsministeriets opfattelse, at bevissikringskendelsen skal være udstedt eller efterprøvet (bekræftet) af en domstol, en dommer eller en offentlig anklager i udstedelsesstaten.